

Arrest

nr. 319 361 van 6 januari 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VERMEYLEN
Lierseweg 116
2200 HERENTALS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 12 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 mei 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 14 juni 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 december 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 december 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 13 november 2023 een aanvraag van een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 3 mei 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.11.2023 werd ingediend door:

Naam: S. (..)

Voornaam: P. (..)

Nationaliteit: Moldavië (Rep.)

Geboortedatum: (..).1999

Geboorteplaats: onbekend

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 13.11.2023 gezinshereniging aan in functie van haar aangehaalde feitelijke partner B. A. (..) (RR (0) xxxxxxxxx), Roemeense nationaliteit, op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980: 'Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, §2, 2°; ...'

Artikel 47/3, §1 van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Ter staving van het duurzaam karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werden volgende documenten voorgelegd:

- ongedateerde foto's
- print-screen WhatsApp-gesprek (onvertaald)

Op basis van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene effectief een duurzame feitelijke relatie onderhoudt met de referentiepersoon. Uit de voorgelegde stukken blijkt niet wanneer betrokkene en de referentiepersoon elkaar hebben leren kennen.

Foto's zijn momentopnames. Louter uit de voorgelegde, ongedateerde, foto's kan de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de betrokkenen niet worden vastgesteld. Indien betrokkene en referentiepersoon werkelijk een feitelijke relatie onderhouden die men kan bestempelen als duurzaam, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer en meer overtuigende stukken kunnen voorleggen. Zo kan aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van de referentiepersoon in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaars familie en vrienden kennen, en hoe de relatie is uitgegroeid tot een duurzame relatie, ... allemaal elementen die ertoe zouden kunnen bijdragen het duurzame karakter van de aangehaalde relatie effectief vast te stellen.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene op 13.11.2023 werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. Echter, een gezamenlijke verblijfplaats op zich is geen afdoende bewijs van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam en stabiel karakter (arrest RVV, nr.189065, 28.06.2017: "Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM").

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Dienst Vreemdelingenzaken wenst er betrokkenes aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt haar aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt betrokkene aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Banden van buitengewone afhankelijkheid ten opzichte van de referentiepersoon of

overige gezinsleden worden niet aangetoond. Het gezinsleven van betrokkene kan zodoende evenmin een beletsel vormen voor huidig bevel. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie in te dienen. Conform artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.”

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij stelt als volgt in de synthesesmemorie:

“II.2. Ten gronde

II.2.1. Recht om te genieten van het verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de Unie

6.

Uw raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de DVZ bij de beoordeling van de aanvraag door verzoekster is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster stelt echter vast dat de DVZ bij haar beslissing dd. 03.05.2024 de feitelijke gegevens zoals voor haar werden geduid op een incorrecte manier heeft beoordeeld en op basis waarvan zij besluit dat verzoekster niet zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Dit terwijl verzoekster wél voldoet aan de voorwaarden hiertoe.

Verzoekster verduidelijkt graag nader.

6.1.

Verzoekster heeft sedert een tweetal jaren een vaste, amoureuze relatie met de heer A. B. (...).

De heer A. B. (...) is van Roemeense afkomst en beschikt sedert 15.07.2022 over een EU kaart (EU. Inschrijving – art. 8 RL 2004/38/EG). Hij is in die optiek actief op de Belgische arbeidsmarkt.

De heer B. (...) is zodoende een EU-burger die gedekt is door RL 2004/38/EG, meer bepaald is hij een EU-burger die verblijft in een andere EU-staat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft.

6.2.

Verzoekster is een ander familielid van de heer B. (...) in de zin van artikel 47/1, 1° van de wet 15.12.1980, zijnde “de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis §2, 2°”.

Op grond van artikel 47/3 volstaat het dat verzoekster het bewijs aantoont van haar relatie met de heer B. (...), alsook het duurzame karakter hiervan.

6.2.1.

Verzoekster leerde de heer B. (...) kennen in juni 2022 via een datingapp.

De DVZ is van mening dat niet zou blijken hoe verzoekster en de heer B. (...) elkaar hebben leren kennen.

Verzoekster verwijst hiervoor graag naar stuk 4, pagina 1 en 2, waaruit blijkt dat zij elkaar leerden kennen in datum van 18.06.2022. Er konden geen screenshot bijgebracht worden van de datingapp in kwestie, daar de aansluiting bij de app door beiden werd geannuleerd, ten gevolge van de relatie tussen hen.

De heer B. (...) was op moment van de kennismaking reeds woonachtig te België, terwijl verzoekster nog woonachtig was te Moldavië. Voor de heer B. (...) was het alvast liefde op het eerste gezicht, maar ook bij verzoekster duurde het niet lang alvorens er gevoelens ontstonden.

Zij bleven in contact met elkaar aan de hand van whatsapp en facetime. Ter illustratie worden verschillende originele SMS-berichten gevoegd – beginnende vanaf hun ontmoeting in juni 2022 –, alsook de vertaling naar het Nederlands (zie stuk 4).

Verschillende van deze berichten zijn duidelijk romantisch getint.

Uiteindelijk werd verzoekster door de heer B. (...) uitgenodigd voor een bezoek aan België in augustus 2022. Verzoekster verplaatste zich van Moldavië naar België via bus, waarvoor het busticket werd betaald door de heer B. (...) (in cashgelden).

Opnieuw volgde er een resem aan afspraken tussen hen tot de terugkeer van verzoekster naar Moldavië. Ondanks de lange afstand tussen het koppel, sloegen zij erin de relatie te onderhouden. Dit opnieuw door middel van whatsapp, maar ook doordat de heer B. (...) af en toe in de mogelijkheid was om verzoekster te bezoeken in Moldavië, gelet op zijn werk als vrachtwagenchauffeur.

Tijdens één van deze bezoeken adopteerde het koppel samen een hond (zie stuk 6).

Het koppel maakte uiteindelijk plannen om samen te wonen, om zo samen een gezin te kunnen starten. In die optiek ging de heer B. (...) op huizenjacht, waarbij de mening van verzoekster werd gevraagd na deze huisbezoeken. Uiteindelijk werd het onroerend goed te (...) door de heer B. (...) aangekocht in de optiek hier uiteindelijk samen met verzoekster te wonen.

Vervolgens zei verzoekster haar huurovereenkomst te Moldavië op en nam zij de bus naar België om vervolgens in datum van 12.08.2023 te arriveren.

In datum van 28.08.2023 werd een aankomstverklaring verleend door de stad Herentals.

Vervolgens domicilieerde verzoekster zich in datum van 13.11.2023 op het adres (...) en werd er een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie gedaan voor de stad Herentals.

Het was voor het koppel een enorme opluchting om in eenzelfde land te kunnen verblijven en eindelijk samen te kunnen leven met elkaar.

6.2.2.

Verzoekster nam dan ook met veel verbazing kennis van de beslissing van de DVZ, waarin zij (ten onrechte) de mening zijn toegedaan dat niet afdoende zou blijken dat verzoekster een duurzame feitelijke relatie heeft gehad met de heer B. (...), terwijl verzoekster inmiddels 2 jaar een relatie heeft met hem.

Uit bovenstaand relaas, maar ook uit de verschillende stukken zoals gevoegd door verzoekster blijkt dat verzoekster en de heer B. (...) reeds lange tijd een relatie met elkaar hebben en deze relatie tot op de dag van vandaag bestaat.

Zo werden er door verzoekster een resem aan foto's overgemaakt aan de DVZ van het koppel samen, alsook van de activiteiten die zij samen hebben gedaan. Dit in combinatie met een resem aan whatsapp berichten.

Beide zaken gecombineerd met elkaar tonen wel degelijk de stabiliteit en de duur van de relatie aan én dat zij voor de komst van verzoekster intensief en regelmatig contact met elkaar onderhielden. Ook al waren de whatsapp berichten aanvankelijk louter in het Roemeens, kon minstens de hoeveelheid doen besluiten tot een intensief contact tussen beiden.

Om dan vervolgens te besluiten dat er geen afdoende bewijs voorligt van een oprechte affectieve relatie is onbegrijpelijk en steunt op een verkeerde interpretatie van de feiten, waardoor de DVZ op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Zo lijkt het wel alsof de DVZ niet de tijd heeft genomen om de stukken effectief door te nemen...

De stukken die thans door verzoekster zijn neergelegd zijn louter ter verduidelijking, waarbij de datum van de foto's werden toegevoegd, alsook een Nederlandse vertaling.

6.3.

Verzoekster is naar België gekomen, teneinde de heer B. (...) alhier te vervoegen, die hier een eigendom heeft gekocht en hier actief is op de arbeidsmarkt.

Haar verplaatsing naar België staat zodoende in verband met het verblijf van de heer B. (...) in België.

6.4.

Gelet op het feit dat verzoekster wel degelijk een relatie heeft met de heer B. (...) en dit inmiddels een tweetal jaren, maakt dat zij een ander familielid uitmaakt in de zin van artikel 47/1, 1° wet 15.12.2024 en zich zodoende rechtmatig kan beroepen op het verblijf van meer dan drie maanden.

De DVZ heeft de feiten niet correct beoordeeld en is op grond daarvan tot een (kennelijk) onredelijk besluit gekomen, waardoor de beslissing dient vernietigd te worden.

6.5

Door verwerende partij wordt thans getracht om te beweren dat verzoekster in gebreke blijft om op concrete wijze kritiek te uiten op de motieven van de bestreden beslissing, terwijl verzoekster aan de hand van onderhavige synthesesmemories een betoog creëert waarbij wordt bewezen dat er wél voldaan werd aan de voorwaarden voor gezinshereniging én dat er zodoende wel degelijk afdoende bewijs was van een duurzame stabiele liefdesrelatie, in tegenstelling tot wat wordt beweerd door de DVZ.

II.2.2. Bevel om het grondgebied te verlaten

7.

In haar beslissing dd. 03.05.2024 wordt door de DVZ aan verzoekster het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen, dit op grond van artikel 7 §1, 2° wet 15.12.1980, zijnde dat haar legaal verblijf in België is verstreken.

Verzoekster vraagt u rekening te houden met het gegeven dat de DVZ de feiten niet correct heeft beoordeeld en ze op grond daarvan tot een (kennelijk) onredelijk besluit is gekomen.

De beslissing van de DVZ dient dan ook in die optiek vernietigd te worden.

II.2.3. Van rechtswege schorsend beroep

8.

Voor de goede orde wenst verzoekster te verwijzen naar het RvV arrest nr. 177.526 van 10 november 2016 waarin Uw Raad stelt dat “gelet op het bepaalde in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet het dan ook lijkt dat de verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat artikel 39/79 §1, tweede lid, 7° van de Vreemdelingenwet zo moet worden geïnterpreteerd dat ook tegen de beslissing tot weigering van de erkenning van het verblijfsrecht van andere familieleden van een Unieburger, zoals bedoeld in artikel 47/7 van de Vreemdelingenwet, een van rechtswege schorsend beroep tot nietigverklaring open staat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De beslissing waarbij het beroep tot nietigverklaring van de tenuitvoerlegging van de maatregel niet geschorst werd, aangezien het werd ingediend door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet, daarover oordeelde Uw Raad dat dit een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uitmaakte.

Er dient zodoende wel degelijk overgegaan te worden tot een schorsing van rechtswege, in tegenstelling tot wat verwerende partij thans tracht te bekomen.”

3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.2. Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij op 13 november 2023 een aanvraag van een verblijfskaart als ander familielid heeft ingediend, meer bepaald als feitelijke partner van een Roemeense onderdaan.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing: *“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ; 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; 3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie.”*

Artikel 47/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, zoals het gold op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, bepaalt verder:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

Uit de bovenstaande bepalingen komt duidelijk naar voor dat de derdelander, om in aanmerking te komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als feitelijk partner van een Unieburger die niet wordt bedoeld in artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie hij zich wil voegen of die hij begeleidt. Het is duidelijk dat de bewijslast ter zake berust bij de aanvrager. Hij mag het duurzaam karakter van de relatie bewijzen met elk passend middel. Bij het onderzoek naar het duurzaam karakter van de relatie moet verwerende partij rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners. Het komt dan ook toe aan de minister of zijn gemachtigde om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor brengt waaruit kan blijken dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner die ook reeds een enige tijd bestaan (cf. *“de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners”* zoals bepaald in artikel 47/3, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet) derwijze dat een *“deugdelijk bewezen duurzame relatie”* in de zin van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet voorligt.

3.3. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet heeft aangetoond een duurzame relatie te hebben in de zin van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Zij wijst er daarbij op dat: *“Ter staving van het duurzaam karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werden volgende documenten voorgelegd:*

- *ongedateerde foto's*
- *print-screen WhatsApp-gesprek (onvertaald)*

Op basis van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene effectief een duurzame feitelijke relatie onderhoudt met de referentiepersoon. Uit de voorgelegde stukken blijkt niet wanneer betrokkene en de referentiepersoon elkaar hebben leren kennen.

Foto's zijn momentopnames. Louter uit de voorgelegde, ongedateerde, foto's kan de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de betrokkenen niet worden vastgesteld. Indien betrokkene en referentiepersoon werkelijk een feitelijke relatie onderhouden die men kan bestempelen als duurzaam, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer en meer overtuigende stukken kunnen voorleggen. Zo kan aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van de referentiepersoon in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaars familie en vrienden kennen, en hoe de relatie is uitgegroeid tot een duurzame relatie, ... allemaal elementen die ertoe zouden kunnen bijdragen het duurzame karakter van de aangehaalde relatie effectief vast te stellen.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene op 13.11.2023 werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. Echter, een gezamenlijke verblijfplaats op zich is geen afdoende bewijs van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam en stabiel karakter (arrest RVV, nr.189065, 28.06.2017: "Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM")."

Verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden. Zij stelt al een tweetal jaren een vaste, amoureuze relatie te hebben met de referentiepersoon die zij in juni 2022 via een dating app leerde kennen. Zij verwijst naar stukken gevoegd aan het verzoekschrift waaruit blijkt dat zij elkaar op 18 juni 2022 leerden kennen. Via Whatsapp en Facetime bleven ze met elkaar in contact. Aan het verzoekschrift worden ten bewijze hiervan verschillende sms-berichten gevoegd beginnende vanaf hun ontmoeting in juni 2022 alsook de vertaling in het Nederlands. In tussentijd ontmoetten zij elkaar ook in België en Moldavië. Tijdens één van deze bezoeken adopteerden zij samen een hond (stuk 6). Op 13 november 2023 heeft verzoekende partij zich gedomicilieerd bij de referentiepersoon om samen verder te kunnen leven.

3.4. Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij bij haar aanvraag zoals de verwerende partij correct motiveert louter een resem ongedateerde foto's heeft voorgelegd alsook een onvertaalde print-screen van een WhatsApp-communicatie. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk noch foutief dat de verwerende partij op grond van dergelijk summiere ongedateerde en onvertaalde stukken oordeelt dat verzoekende partij het bewijs niet geleverd heeft dat zij effectief een duurzame feitelijke relatie onderhoudt met de referentiepersoon. Zoals de verwerende partij motiveert, kan louter uit foto's, die ook ongedateerd zijn, de intensiteit, duur en stabiele aard van de banden tussen verzoekende partij en de referentiepersoon niet worden vastgesteld en kan aan de hand van de voorgelegde stukken niet worden vastgesteld wanneer en hoe zij elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaars familie en vrienden kennen, hoe de relatie is uitgegroeid tot een duurzame relatie. De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat de door haar bij de aanvraag voorgelegde stukken wel degelijk afdoende zijn, kan de gegeven motivering niet ontkrachten. De verzoekende partij, die ook niet ontkent dat zij geen vertaling heeft gevoegd van de voorgelegde WhatsApp-communicatie, kan evenmin gevolgd worden als zou de verwerende partij uit dergelijke voor haar onverstaaanbare communicatie moeten concluderen dat het contact dat er tussen beiden is kadert binnen een duurzame relatie.

Waar verzoekende partij bij onderhavig beroep allerhande stukken voegt die zij niet heeft voorgelegd aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat zij deze stukken in het kader van onderhavig beroep niet dienstig kan voorleggen. De Raad benadrukt immers dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de verwerende partij in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Met een verwijzing naar stukken die zij niet kenbaar heeft gemaakt aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing, kan verzoekende partij aldus de kennelijke onredelijkheid van de gegeven motivering niet aantonen. Haar betoog dat deze stukken louter ter verduidelijking zijn, gaat niet op en kan geen afbreuk doen aan voorgaande.

Voor zover verzoekende partij er nog op wijst dat zij sinds 13 november 2023 gedomicilieerd staat bij de referentiepersoon, wijst de Raad erop dat de verwerende partij met dit gegeven rekening heeft gehouden, maar op goede gronden oordeelt dat een gemeenschappelijke verblijfplaats geen afdoende bewijs vormt van een oprechte affectieve relatie.

Gelet op de summiere voorgelegde stukken inzake de relatie (enkel wat ongedateerde foto's en een onvertaalde print-out van Whatsapp-communicatie) kan de Raad de verwerende partij volgen waar deze oordeelt dat de voorgelegde stukken niet afdoende doen getuigen van een affectieve duurzame relatie in de zin van artikel 47/1 *juncto* 47/3 van de Vreemdelingenwet. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat uit deze stukken een intense en reeds voldoende langdurige relatie tussen de verzoekende partij en de feitelijke partner blijkt. Indien – zoals verzoekende partij beweert – zij al sinds *medio* 2022 een relatie heeft met de feitelijke partner, kan van haar verwacht worden dat zij meer overtuigende stukken inzake haar relatie kan voorleggen dan enkel wat foto's en een onvertaalde print-out van Whatsapp-communicatie. Zoals hoger reeds gesteld woont de verzoekende partij pas sinds 13 november 2023 met de feitelijke partner samen. Er werd aan het bestuur geen enkel gegeven voorgelegd waaruit blijkt dat er een intense relatie is tussen verzoekende partij en de feitelijke partner noch dat deze relatie al als voldoende langdurig kan bestempeld worden.

Verzoekende partij geeft in wezen louter aan dat zij de voorgelegde stukken anders beoordeelt dan het bestuur, in de zin dat zij van mening is dat hieruit wel een duurzame relatie blijkt, maar het louter aangeven dat men een andere mening is toegedaan kan niet volstaan om enig kennelijk onredelijk handelen van het bestuur aan te tonen. Verzoekende partij toont niet aan dat enig aspect inzake de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden met de referentiepersoon ten onrechte niet in rekening is gebracht. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit haar aanvraag ten onrechte geen rekening is gehouden of dat de voorgelegde stukken foutief zijn beoordeeld. Haar uiteenzetting laat niet toe om te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze.

3.5. Verzoekende partij, die voorts niet betwist dat haar legaal verblijf in België verstreken is, maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op verkeerde gronden toepassing maakt van artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet en haar het bevel om het grondgebied te verlaten geeft. Evenmin doet zij met haar kritiek die *supra* werd besproken afbreuk aan de motivering met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.7. Waar verzoekende partij *in fine* nog stelt dat het ingediende beroep van rechtswege schorsend is, wijst de Raad er evenwel op dat artikel 39/79, § 1 van de vreemdelingenwet als volgt luidt:

§ 1.

Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn :

1° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf van de in artikel 10 bis bedoelde vreemdelingen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten;

2° de beslissing tot weigering van de erkenning van het recht op verblijf of die een einde maakt aan het recht op verblijf, genomen in toepassing van artikel 11, § 1 of 2;

3° het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd aan de in artikel 10bis, § 2 of § 3, bedoelde familieleden op basis van artikel 13, § 4, eerste lid, of aan de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden, om dezelfde redenen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten";

4° (opgeheven bij Wet van 15 maart 2017)

5° het verwerpen van een aanvraag om machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene;

6° (opgeheven bij Wet van 15 maart 2017)

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis;

8° elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter;

9° (opgeheven bij wet van 30 juli 2021)

§ 2.

De EU-vreemdeling zal bij een betwisting bedoeld in § 1, tweede lid, 7° en 8° desgevallend gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde om zijn verdediging in persoon te voeren, behalve wanneer zijn verschijning kan leiden tot ernstige verstoring van de openbare orde of de openbare veiligheid of wanneer het beroep betrekking heeft op een weigering van de toegang tot het grondgebied.

Deze bepaling is eveneens van toepassing voor de Raad van State, optredend als cassatierechter tegen een uitspraak van de Raad.

§ 3.

Dit artikel is niet van toepassing wanneer de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde beslissingen steunen op dwingende redenen van nationale veiligheid..”

De Belgische wetgever heeft er bij de invoering van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet niet voor geopteerd om artikel 39/79 van de vreemdelingenwet, dat valt onder “*Hoofdstuk 5 De rechtspleging*” van de Vreemdelingenwet, en dat bepaalt tegen welke beslissingen een van rechtswege schorsend beroep openstaat, in die zin aan te passen dat dit ook geldt voor de beslissingen tot weigering van verblijfsaanvragen van andere familieleden van een burger van de Unie.

Artikel 39/79 van de vreemdelingenwet is duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Bij koninklijk besluit van 13 februari 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd ook de kennisgeving van de bijlage 20 (document waarmee de beslissing tot weigering van verblijf, al dan niet met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis wordt gebracht) gewijzigd in die zin dat volgende vermelding werd toegevoegd: “*Het beroep tot nietigverklaring schorst de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel echter niet indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet*”.

Met een verwijzing naar (oude) rechtspraak van de Raad die geen precedentswerking kent doet de verzoekende partij geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend vijftientwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER